

זמני השבת
יחשלים תל אביב חיפה באר שבע
כניסת השבת 5:26 5:40 5:31 5:44
אאת השבת 6:37 6:39 6:38 6:40

ממתק לשיבת

נהנים עם איצי

שלוש לך יופני היקר, "הספירה לאחור כבר התחילה, תפתחו את המצנחים: עשור, תשע, שמונה, שבע... תקף מגיעים ונופלים על הרצפה..." אמר לנו יהודה בקול קודר לקראת סיום ההפסקה.

נסינו להבין למה יהודה מתכוון, והוא מיד הסביר את עצמו: "לפול לתוך חדש חשון האפרורי, אחרי כל חדש תשרי המיוחד והשמח, זה פשוט הרגשה של נחיתה על הקרקע מגבה עצום. כמו צנחן שרגע אחד הראש שלו בעננים ואחרי כמה דקות הוא מתגלגל על האדמה. תחשבו לאיזה חדש אנחנו נכנסים, חדש שבו כל הימים דומים אחד לשני כמו טפות של גשם..."

כמעט נדבקנו כלנו בעצב של יהודה, אלא שהמורה בדיוק נכנס לפתח ושמע את הדברים.

"להפך, תלמידים יקרים", הוא אמר לנו. "בחדש החגים דוקא קבלנו מצינת הפוך, כמו כנפים או סלם, שיכולים להרים אותנו מלמטה ללמעלה. כל התפללות, כל השמחה, יכולות להרים גבוה את הימים הרגילים שלנו. זו המטרה של חדש תשרי – להזרים חיים לתוך שאר החודשים.

"עכשו זה תלוי רק בנו, אם נתרכז ונקח אתנו מחדש תשרי, אל תוך חשון, החלטה טובה אחת קטנה, היא יכולה לתת טעם אחר לכל ימי השגרה שלפנינו".

שלה אלי

נס על הים

תקציר: ר' ישעיהו ברודקי, אלפין הפטפל בשני ילדים, יצא למסע לעבר ארץ הקדש, בקימים בהם דרך בזה היתה ארבה וכלאת מכשולים. לאחר חדשים הגיעו לחלקו האחרון של המסע, הפלגה מלבנון, בספינת משא קטנה עמוקה עלים.

נא לשמור על קדושת הגיליון
עריכה: ד. גרוחמן
ניקוד ועיצוב: פרלשטיין אירום: רפי דרוק
משטתפים: מ"מ הרשקוביץ, עוזי קפלון
להזמנות: 073-2480711
יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
המשך יבוא

הקשר, היכן ג'דעון?! מאז נעלם ג'דעון מירושלים עם מונבז חברו, ג'דעון לא הגיעה מהם כל דרישת שלום. הדאגה אכלה את לבו... ואולי לא הצליחו לחבר לרבו יוחנן בן זכאי. והלאו בין רומאים שונאים ישראל מצויים הם! דפיקות גדלת החצר שסעו את מחשבותיו, והוא הזדקף בפליאה. מי זה המחפש אותי עכשו? "פתח לנו שער!", קרא אליו קול שמח מבחוץ וידעיה זזה את קולו של רב הרפינס. הוא רץ לפתח, כשלבדו דופק בהתרגשות. האם יש חדש מן הילדים? בששון, "כי עוד בנגד ג'דעון חי וכי נמצא הוא, ביחד עם חברו מונבז, עם רבנו, רבן יוחנן בן זכאי והולך עמו בכל אשר ילך – כך שמעתי קדם מפי עד ראיה ומהרתי לבוא אליך ולשמח את לבך. הסר דאגה מלבך, דעיה, כי רצה השם את מעשיך; כי שמר השם על לךך". ידעיה נגב את דמעותיו. "תברך מפי עליון, רב הרפינס, כי שמחתיני היום הזה. רק, אמר נא, שמא אמר האיש לאן ילך, רבי יוחנן?". "זאת לא ידע לספר", הצטער רב הרפינס, "אך מתוך דבריו אני מבין כי ליבנה מועדות פניו. עד זה ספר כי רבן יוחנן בקש וגם קבל מן הקיסר הבטחה, כי לא יפגע בליבנה וחכמיה. אם כן, כנראה שלשם מועדות פניו. עכשו, ידעיה, רויץ וספר לאשפתך ושמח את לבה, ואמר לה כי תלך ותודיע גם לאמו של מונבז. אני אלך לדרפי; מחכים לי בבית המדרש! ורב הרפינס פנה לאחוריו ומהר לצאת, בטרם יחקר אותו ידעיה על האיש המעיד. כי על כן איתנה היתה החלטתו של רב הרפינס, להשמר לבל יפגש האיש הלז את ידעיה. "רגעו", השיגו מאחור קולו של האב המאשר...

תקציר: רב הרפינס מעב את יוליוס לחקירה קצרה, ובסימה חשדו גובר. איש זה לא בא לרפא את רבי צדוק; מטרה אחרת לו...
96 עוד ג'דעון חי!
רבי צדוק ישוב היה על כסאו והגה במגלת קלף. הוא היה דל וכחוש ופניו בלטו בחורונו, אך פניו היו מאירות. "יכולים הנכם לגשת", התירו התלמידים והרופאים נגשו ובדקו בזהירות את החכם הגדול. שאלו שאלות, התיעצו ביניהם. כל אחד תוה את דעתו, ורק יוליוס, שעדין היה נתון תחת רשם החקירה המציקה, נצר את לשונו בתקף, לבל יטפטפו ממנה שוב, טפות של יין שרף... קולו של רב הרפינס נשמע פתאום, קרוב לאזנו: "ומדוע שותק הנך, רופא הקיסר?", סנט בו, ויוליוס לטש עליו עינים רצחניות. הוא לא יכול היה להאמין למזלו הרע. "מפל החכמים הנמצאים פה, הצלחתי לעורר עלי דוקא את חשדו של אבי הילדים! איך?!", כעס על עצמו. הדיון בין הרופאים נסתיים בהחלטה על דיאטה זהירה עד מאוד, שתחלטה במציצת תאנים. "אם את מיץ התאנה יצליח החכם לעכל פיאות, נתן היה להתקדם אט אט למאכלים רכים ועדינים נוספים", פסקו הרופאים, ויוליוס מהר אף הוא להצהיר בקול: "כן, רק מיץ תאנים. אחר כך, נראה", ונשך את שפתיו כשראה את רב הרפינס מחזק לעצמו. הפעם לוו התלמידים את הרופאים ביתר כבוד. חשדם פג והם נטלו את אנשי המשלחת לדירה בה ילינו, בימים בהם ישוה בירושלים, עד כלותם לרפא את רבי צדוק.
ידעיה ישב בנגריתו השוממה והביט סביבו קדורנית. כמעט לא נותרו עצים בירושלים. אין עבודה וכמעט שאין אכל, המאשר...

בנית משפחת גאולה

שרי: חדש טוב לבלס, איזה חדש נפלא מצפה לנו! אין כמו החדש השני וההגיאי!

צביקה: בן, באמת החדש 'נפלא', נלושים ימים של שגרה כשעמית, בלי שום סבוי למשהו מענין באמצע. טוב שאת מצליחה להתבדר בקשר לחדש כל כך 'הגיאי'!

אפא: אני לא בטוחה ששרי מתכוננת להתבדר. אולי היא פשוט יודעת משהו שאתה לא יודע...

שרי: בדייק בן! האם אתה לא זוכר צביקה, שחגיגות חגגת הבית של בית הפקדש הראשון היו בחדש השני?

פיני: אבל זה כבר הנה מזמן!!

שרי: נכון, אבל הרבי פלויבאוויטש אופר, שפאז יש סגלה מיחדת לחדש השני, שבו עשויה להיות טוב חגיגת 'חגגת הבית' של בית הפקדש השלישי. אם כך, החדש השני הוא בהחלט מיחד כאוד.

אלימלך מאחיו הסבר לרמיותו. "מיד תבין", אמר לו רבי זושא וסמן לעני להתקרב אליהם.

החל רבי זושא לחקר את העני על עברו. מתוך תשובותיו למד רבי אלימלך כי מדבר באותו בעל פנדק שהכה את רבי זושא משום ששלח לחפשי את הצפורים. "מה עלה בגורל פנדקך וכיצד הגעת למצבך הנוכחי?", התענין רבי זושא בהשתתפות פנה. העני גולל באזני השנים את מסכת תלאותיו שהובילה לאבדן כל כספו ורכושו. רבי זושא לא הזכיר לאיש, אפלו ברמז, כי כבר נפגשו בעבר, על-אחת-כמה-וכמה את נסבות המפגש...

לאחר התניצות קצרה בין האחים הוציא כל אחד ואחד את צרור הכסף שהיה בכיסו. בשני הצרורות הצטברו סכומי כסף לא-מבטלים, שנאספו לשם צדקה. הם העניקו לעני המפתע את כל הכסף.

"דוד נעים זמירות ישראל אומר בתהלים 'ורחמי על כל מעשיו'", פנה רבי זושא לעני בנעם. "הקדוש-ברוך-הוא חס ומרחם על כל בריה ובריה. אף אנו נצטוינו להדמות לו וללכת בדרכיו. קח את הכסף הזה ובעזרת השם תצליח להתניצב מחדש על רגליך ולשקם את פרנסתך".

אפשר שהמלים האחרונות, כמותן כבר שמע פעם, נגנו על מיתרי זכרוננו של בעל הפנדק, שירד מנכסיו, ואפשר שלא. כשעניו מביעות תודה ופיו מרעיף דברי שבח וברכה על ראשיהם של רבי זושא ורבי אלימלך, יצא העני מן הבית ונעלם כלעמת שהופיע.

בעל הפנדק. בידו האחת הדק את אחיזתו בבגדו של רבי זושא ובידו השניה הלם בו באגרופיו. עצוב וחסר עזב רבי זושא את הפנדק, לא בטרם שלם את דמי הלינה והארונות.

מסעו של רבי זושא השלם רק כאשר הצטבר בידו מלוא הסכום שנדרש כדי לפרע את חובו של האסיר האמלל ולפדותו מכלאו.

זמן קצר לאחר מכן פגש רבי זושא את אחיו, רבי אלימלך, והשנים ספרו זה לזה את קורותיהם בתקופה שבה לא התראו. בין השאר ספר רבי זושא לאחיו על הצפורים ששחרר בפנדק ועל המכות שספג בגלל זה מבעל הפנדק. "לא בכל יום זוכה אדם לספג מכות למען בעלי-חיים", הגיב רבי אלימלך בחיך.

חלפו שנים. יום אחד הסבו רבי זושא ורבי אלימלך לסעודה משתפת. בעודם נוטלים את ידיהם הופיע בפתח עני לבוש בלוי-סחבות. רמז רבי זושא לאחיו להביט לעבר העני. לאחר שברכו על הפת וטעמו ממנה, בקש רבי

את העיר ויחזר רק מחר", השיב לו העובד.

בלי אמר ודברים שב רבי זושא אל הכלוב, אחזו בשתי ידיו ויצא עמו אל מחוץ לפנדק. שם, באויר הפתוח, הסיט את שער הכלוב ושחרר לרוחה את הצפורים הכלואות.

הצפורים חגו מעל ראשו של רבי זושא כמה שניות, משל בקשו להודות למיטיבן, ולאחר מכן פרשו כנפים ונפוצו לכל עבר. חיך של ענג התפשט על שפתיו של רבי זושא, שהאמין כי עשה את הדבר הנכון. את הכלוב הריק החזיר למקומו.

למחרת, בטרם המשיך רבי זושא לדרכו, שב בעל הפנדק. עד מהרה הבחין בכלוב הריק הפתוח לרוחה. ברור קצר העלה כי ידו של האורח האלמוני היתה במעל. רותח מזעם נגש אל רבי זושא ואחזו בגסות בידו. "למה עשית את זה?!", צעק בטון מאים.

רבי זושא התקשה להזכר במעשה רע שעשה ושעליו הוא נדרש להגן פעם. "הצפורים!", צווח בעל הפנדק. "מי נתן לך רשות לשלח יד בצפורים שצדתי במו-ידי והבאתי לכאן?!".

על-אף המצב הלא-נעים חיך רבי זושא ברוך אל האישי. "דוד המלך, נעים זמירות ישראל, אומר בתהלים: 'ורחמי על כל מעשיו'. הקדוש-ברוך-הוא חס ומרחם על כל בריה ובריה, גם על צפור עלובה שהכנסה לתוך כלוב קטן כדי לשעשע בגי-אדם", אמר. זה היה הרגע שבו פקעה כליל סבלנותו של

קוראים בענין

וישלח את הצפור

באחד ממסעותיו נקלע הצדיק רבי זושא מאניפולי לפנדק-דרכים. באותה שעה היו כל מעיניו נתונים ליהודי שבמשך שבועות רבים נמק בבית-הסוהר, בגלל חוב כספי גדול שהתקשה לפרע. משפחת האסיר שועה לעזרה ואין מושיע לה. כשנודע הדבר לרבי זושא נרתם ללא שהות לגיוס הכסף שיביא לשחרור היהודי ממאסרו ומשפחתו ממצוקתה.

בעודו יושב וסועד את לבו, שקוע בשרעפיו, קלטו אזניו של רבי זושא קולות ציוץ צוחניים ושקשוק כנפים נמרץ. קם ממקומו והלך בעקבות הקולות. לעיניו נגלה כלוב קטן, שבו התעופפו מצד לצד כמה צפורי דרור.

ממעוף הצפורים נכר היה כי אין זה מעוף של חיה ושעשוע, אלא נסיונות נואשים להחליץ מתוך הכלוב. נכמרו רחמי של רבי זושא על הצפורים, שיד אדם שללה מהן את החפש והמרחב וגזרה עליהן חיים בתנאי צפיפות אכזריים.

"מכתת אנכי את רגלי מעיר לעיר לשם מצות פדיון-שבויים", חלפה מחשבה בראשו של רבי זושא, "והנה כאן, ממש מול עיני, צפורי דרור שביות... וכל זאת בשעה שהתורה אסרה עלינו לצער בעלי-חיים". נגש רבי זושא לאחד מעובדי הפנדק ושאל על בעל-הבית. "בעל הפנדק עזב

דמות מהפרשה

קינו מהמבול

נח, הצדיק התמים, עמד ובהנה לבדו תבה אדירה. הוא לא הסכים לקבל עזרה מאיש, גם לא מבניו. הוא לבדו, בעקשנות בלתי מסברת, בנה את כל התבה מעצי גפר גדולים.

אנחנו כבר התרגלנו לעבר ולשואל: "נח, מה אתה עושה?", והוא היה משיב: "בונה תבה. אלקים עומד להביא מבול על הארץ!..."

ואז היינו צוחקים וממשיכים הלאה בדרכנו.

"אולי הוא בכל זאת צודק?", אמר לי יום אחד עירך, כשנישבנו ושתינו יין במסבאה. "מה יקרה אם יבוא מבול?".

"גם אם יבוא מבול, התבה האמללה הזו לא תעזר לצדיק התמים הזה", השבתי לו. "אנחנו נשבר אותה! מה שיקרה לנו – יקרה גם לך".

ויהי היום, ונשם כבד החל לרדת. דבר ראשון – לקחנו גרזנים ורצנו לשבר את התבה של נח...

אך למרבה הפלא, דבים ואריות אימתניים הקיפו את התבה ולא נתנו לאיש להתקרב! נח ומשפחתו היו בפנים ואלו אנחנו – בחוץ...

כעת, כשהמבול החל לרדת, היה כבר מאחר מדי עבורנו. היינו צריכים לשמע בקולו של נח ולחזור בתשובה בזמן!

מגלים עולם

כאשר אתם משוחחים עם אדם, התבוננו בידיים שלו: האם תנועות ידיו רחבות? אם כן, כנראה שהוא בטוח בעצמו ופתוח מאוד. אם זרועותיו משלבות, יכול להיות שהוא מתנגד למה שנאמר, או שהוא שומר על מרחק בינו לבין הסובבים אותו. ידים מאחורי הראש תוך כדי השענויות לאחר מראים על נוחות או נסיון להרשים.

על קצר רוח או חסר שביעות רצון אפשר ללמד כאשר הידיים מנחות על המתנים, וכאשר אנו נשענים על המרפק ומשעינים את הסנטר בכף היד, יכול להיות שאנו פשוט... משעממים.

ישיבה בזרועות משכלות על החזה יש בה סמכותיות, המזכירה את מנהל בית הספר. ואלו התלמיד הנזוף המתישב בחדר המנהל, יושב בדרך כלל, על קצה הכסא בקרסלים שלובים. אכן 'שפת הגוף' היא שפה מרתקת.

גשם או מבול

גבאי בית-הכנסת הגדול בפרנקפורט החליטו להעביר מתפקידו את החזן הראשי, לאחר שהתברר כי האישי קל-דעת ומזלזל במצוות.

בא החזן אל רב העיר, רבי אברהם-אביש, ובקש שיתערב כדי למנע את הדחתו. החזן נסה להתמם ולהציג את עצמו כצדיק גמור ואף אמר: "לראה-נא רבנו עד כמה מתקבלת תפילתי לפני המקום. כאשר עברתי לפני התבה בשמיני-עצרת, אף פתחתי בתפלת 'גשם', מיד התקדרו השמים ומטר עז נתד ארצה".

הרב, שידע היטב כי אין תוכו של החזן כברו, חיך ואמר: "להוי ידוע לך שאנשים כמוך הורידו פעם לעולם לא גשם בלבד אלא מבול של ממש"...

מחכימים ונהנים

